O Evangelijih
24. April 1864, popolda

1 Ja, moj dragi služabnik, medved v tvojih sanjah, ki je gluh na eno uho, te je privedel do velikega evangeljskega protislovja, na katerega od svojega otroštva dalje še nisi nikoli naletel, čeprav si večkrat prebral Novo zavezo.
2 Na to bi te že pozneje opozoril. Toda bolje je za tebe in tudi za mnoge druge, da je ta zadeva že zdaj prišla na dan, da bi lahko vsi spoznali in razumeli, da sem zdaj v duhu ponovno prišel na zemljo na posebno opazen način, da bi v svoj vinograd pripeljal in sprejel še zadnje delavce. In ti delavci so ravno posvetni modreci in svetovni filozofi, ki se v tem času resno trudijo, da Me popolnoma izkoreninijo in uničijo. Zdaj obstajam le še med tako imenovanimi krščanskimi ločinami, skupaj s tistimi evangeliji, ki so bili objavljeni šele dvesto do tristo let po Meni in so zaradi poganskih in judovskih mahinacij postali to, kar so zdaj.
3 Slepo človeštvo, ki ničesar ne preverja in nikoli ni preverjalo, še vedno deloma verjame v takšno večinoma brezupno delo v Mojem imenu.
4 Zaradi tega ne želim obsojati Luke, Marka ali Mateja, saj so se v svojem času vsaj potrudili, da bi iz številnih Mojih naukov, ki so bili pogosto že izkrivljeni, izbrali najčistejše in najboljše. Večino so morali povzeti iz tega, kar so slišali iz ust ljudi, ki so se dostikrat predrzno in nesramno pretvarjali, da so očividci in slušni pričevalci tega in onega, nekatere stvari pa so si izmislili sami. Nato so to primerjali z odlomki, ki so jih poznali od starih prerokov in ugotovili, da se zapisano ujema in tako je bilo merilo resničnosti tega, kar so zapisali, za njih popolnoma dokončno in veljavno (za primerjavo glej Svetopisemska pojasnila).
5 Če bi ti evangeliji ostali takšni, kot so bili, bi bilo stanje veliko boljše kot je zdaj. V teh evangelijih je bilo namreč premalo čudežnega, krutega in strašnega za človeštvo, zato se je pozneje, zlasti med judovskimi kristjani, Grki in Rimljani sto let pred velikim cerkvenim zborom v Niceji, izkazalo, da je treba dodati številne dodatke - zlasti tiste, ki močno dišijo po čudežih in imajo izrazito kaznovalni obraz. S tem sem Jaz, ki mi pri ljudeh, ni ničesar bolj ljubo kot ljubezen in resnicam, postal ravno nasprotno.
6 Nikoli nisem bil ljubosumen na pravo znanost ljudi, ampak sem ob mnogih priložnostih učil ljudi o mnogih stvareh, v katerih so prej stali v popolni nevednosti in slepoti; zato so me prevarantski farizeji najbolj sovražili, ker sem učil ljudi o vsem, v čemer so se farizeji najbolj trudili, da bi ljudi čim bolj omamljali za svoje nečedne namene.
7 In dejansko so dosegli ljudi prepričanja, naj bodo bolj pripravljeni na žrtvovanje. Zato sta veliki duhovnik Ana ali Kajfa, v templju z ostrim glasom izjavila, da v potoku Cedron ne bo tri dni teklo nič drugega kot kri in da sonce ni smelo posijati cel dan. Ljudje so verjeli takšnim neumnostim in so iz samega strahu pred takšno kaznijo lezli v svoje najgloblje sobe in ko je bila kazen mimo, so polni strahu, tesnobe in trepeta,

šli pogledat Cedron, da bi videli, če je še kaj krvi. In če je Cedron imel svojo naravno vodo, ljudje niso imeli drugega dela kot prinašati težke žrtve v tempelj in jih postavljati k nogam duhovnikov.
8 Seveda je na tak dan sijalo tudi sonce in v potoku Cedron ni tekla niti kapljica krvi, o čemer so se prepričali pametni Judje in poskušali o tem poučiti uboge in vraževerne navadne Jude, a večinoma neuspešno, saj so v svoji domišljiji in strahu videli, da teče kri in da sonce ne sije cel dan.
9 In kakor so bili preprosti ljudje vedno v najbolj slepem praznoverju, tako so še danes. Takšnim ljudem lahko pripovedujete najbolj nenavadne zgodbe o čudežih, pa bodo verjeli. In, ko bodo to povedali svojim sosedom, bodo dodali še veliko več in iz tega naredili nekaj čudežnega, kar se prvemu pripovedovalcu ni zdelo dovolj čudežno. Vendar v njih ni nobene resnice.
10 Zato je bilo tudi v mojem času izredno težko pripeljati dejanske Jude do spoznanja resnice; zgoditi se je moral čudež, ki jih je prebudil iz spanca in so potem začeli malo razmišljati o tem, kaj sem rekel o tem ali onem.
11 Tudi apostolom sem v svojem času večkrat povedal, naj pri širjenju Mojega nauka, veliko manj govorijo in pridigajo o Mojih čudežih in več o notranji globini resnice Mojega nauka.
12 Temu napotku je ostal zvest le edini Janez, vsi drugi pa veliko manj; raje so začeli najprej govoriti o čudežih in šele nato o Božjem kraljestvu in notranji resnici, če so poslušalce čudeži že očarali.
13 Navdušenje nad pripovedovanjem čudežev se je nato iz desetletja v desetletje povečevalo do te mere, da se je veliko število delno napisanih in še več tradicionalnih evangelijev povečalo do te mere, da jih nihče ni mogel prav razumeti.
14 Luka in psevdoevangelist Matej (L'Rabbas) sta začela zapisovati svoje evangelije ne veliko let za Menoj in sta v nekaterih stvareh zelo pretiravala. Zato je na koncu med njima prišlo do največjega protislovja, celo v nekaterih zelo pomembnih stvareh.
15 Takrat ni bilo govora o preverjanju, saj je imel vsak evangelist svoje določene bralce in poslušalce in je drugemu evangelistu posvečal malo pozornosti. Sami evangelisti pa so se držali samo zapisanega in včasih v tem celo uživali, ko drug evangelist v svojem evangeliju ni imel tega, kar je imel eden ali drugi v svojem evangeliju.
16 Tako je bilo L'Rabasu malo ali nič mar za Jezusa, ki je bil obrezan v templju po osmem dnevu svojega rojstva, niti za tri modrece z Vzhoda, niti za beg v Egipt in krut Herodov pomor otrok v Betlehemu (glej Jezusova mladost).
17 L'Rabbas (Psevdo-Matej) je takšne podatke prejel v Tiru in Sidonu in jih tudi

zapisal, toda ker je bil sam, vsaj v preteklosti, bolj pogan kot Jud, je obrezovanju otroka Jezusa posvečal malo pozornosti. In tako ta dva Evangelista kažeta eno najbolj nenavadnih nasprotij med seboj, medtem, ko se v mnogih drugih delih med seboj ujemata, razen v navedbi kraja in časa.
18 Po Lukovih besedah obstaja Jezus, ki se je rodil v Betlehemu v ovčjem hlevu in so ga pozdravili le pastirji. Bil je obrezan v skladu z vsemi judovskimi običaji in zakoni, ni prejel obiska treh modrih z Vzhoda, ni mu bilo treba bežati v Egipt, ampak se je mirno vrnil v Nazaret, kjer je brez Herodovega preganjanja mirno preživel dvanajsto leto in je nato s starši odpotoval v Jeruzalem.
19 V Matejevem evangeliju vidimo Jezusa, ki prihaja na svet v primernem domu, ne pozdravljajo ga pastirji, ampak trije modreci z Vzhoda, o katerih Luka v svojem evangeliju ni sanjal, niti o begu v Egipt, niti o krutem umoru otrok v Betlehemu s strani Heroda, niti o Jezusovi vrnitvi iz Egipta v Galilejo pod kraljem Arhelajem. Toda Mateju se ni sanjalo o Jezusovem obrezovanju v templju po osmih dneh in o mnogih drugih stvareh, ki so se tam zgodile. Po zapisih teh dveh evangelistov imamo torej obrezanega Juda Kristusa in neobrezanega pogana Kristusa!
20 Z dvanajstim letom Jezusovega življenja se evangelista spet začneta strinjati, razen v nekaterih manjših okoliščinah.
21 Zdaj pa naj se vsak izmed vas vpraša: Kateri od obeh evangelistov se je držal resnice? In odgovor na to je: nobeden od njiju! Vsak od njiju je namreč poročal le to, kar je slišal od drugih. V Jeruzalemu si nihče ni upal govoriti o Herodovi pretirani krutosti zaradi strahu pred kaznijo, v Sidonu in Tiru v tedanji Celesiriji pa so ljudje Heroda sovražili bolj kot smrt in niso skrivali njegove krutosti niti razloga, ki ga je vodil k njej.
22 Prav tako bi, če bi pozorno in primerjalno brali oba evangelija, še vedno naleteli na številna pomembna protislovja in neenakosti, ki pa so do neke mere bolj verjetno uravnoteženi in popravljeni kot judovski obrezani in poganski neobrezani Jezus.
23 Zato je treba v tem času iz teh evangelijev popolnoma izkoreniniti stare in še bolj nove nesmisle, ki mi v vsem nasprotujejo in z njimi tudi Mene samega, da bi edini in trajno resnični Janezov evangelij prišel v svojo polno luč.
24 Kajti vsakdo bo zlahka razumel in spoznal, da z vidika teh štirih zdaj obstoječih evangelijev in tudi številnih pisem Pavla in drugih apostolov ne morem več dolgo obstajati, ker vsako protislovje, ki se v njih pojavi, naredi Mene samega za protislovje pred učenjaki sveta - tako kot pri sedanjih krščanskih ločinah, med katerimi ima vsaka ločina tudi svojega Kristusa, ki si jemlje svobodo na vse načine obsojati vsakega drugega Kristusa druge ločine.

25 Če kdo tega noče verjeti, naj si vsaj pogleda katoliške spreobrnitvene načine, na primer: če hoče protestant prestopiti v Katoliško cerkev, naj jih prebere in popolnoma bo prepričan o tem vzajemnem Kristusovem prekletstvu. V njih mora spreobrnjenec obsoditi svoje še protestantske starše, svoje rojstvo z vsem in vsakogar ter tudi vsa svoja protestantska prepričanja do samih globin pekla; šele potem bo pod najrazličnejšimi obredi sprejet v skupnost vernikov v Rimu.
26 Tako je večinoma med glavnimi ločinami. **Kako naj bo potem en pastir in ena čreda**, ko pa so si ti kristjani med seboj bolj sovražni, kot najbolj požrešne in divje živali v gozdu?
27 Torej vse to mora proč in za to sem že določil delavce v Mojem vinogradu. Ti pridno in marljivo delajo, za njimi pa bo kmalu prišlo še mnogo drugih, ki bodo delali še bolj pridno, marljivo in bolj učinkovito. Potem bom lahko prišel k ljudem v resnici kot pravi Kristus in Bog od vekomaj, ne pa tak kot sedaj, ki mu po okusu vsake ločine ne preostane drugega kot soditi in obsojati in lahko v nebesih naredi srečne in blažene le tiste, **ki jih voditelji ločin in Božji predstavniki najdejo za to vredne in sposobne.**
28 Kdor se na primer znajde v milosti takega Božjega predstavnika, zlasti s posebnimi daritvami, se mora po njihovem nauku znajti tudi v Moji milosti! Sami lahko vidite, da takšnih brezupnih nesmislov, da se bom potem enkrat prikazal kot strela z jasnega, ni več mogoče prenašati, kljub vsem soglasjem.
29 Zato dajmo zdaj znanosti vse možnosti; saj je zdaj učinkovito orodje za pometanje, s katerim odstranjuje umazanijo s sveta in je hkrati mogočni velikan Herkul, ki je znal očistiti veliki Avgijev hlev njegovega gnoja, kar lahko kot dobro pravljico iz prvotne poganske antike še vedno dokaj dobro uporabimo v današnjem času.
30 Zdaj pa pozorno premislite, kaj vam je bilo pokazano in dano in naj vas razsvetli, saj sem vam to dal jaz, edini pravi Kristus in noben psevdo-Kristus, ki mu je resnica prekleta gnusoba. Amen.

Nastanek Nove zaveze – Zgodovinski pregled
25. April 1864 dopoldan

1 Včeraj sem vas opozoril na vrsto drugih majhnih protislovij, ki se pojavljajo v treh

evangelijih po Mateju, Luku in Marku (glej Gospodove pridige). Vašo pozornost bi rad usmeril tudi na nekaj drugih, ki v poznejših časih niso bili le med temi dobro znanimi tremi evangelisti, ampak še bolj med množico drugih, tako judovskih kot poganskih, razširjevalcev Mojega nauka, ki so bili prav tako imenovani evangelisti. Ti so postali tako zakoreninjeni v različnih skupnostih, da so v komaj tridesetih letih po Meni, zaradi razlik v izjavah v Mojih spisih, izbruhnile pravcate vojne in drugi boji. Za časa Nerona so v Rimu med številnimi judovskimi Kristjani in Pavlovimi poganskimi kristjani izbruhnili take sovražnosti, da se je Neronu zdelo nujno, da iztrebi veliko in prevladujoče število judovskih kristjanov v Rimu, vključno z velikim delom mesta, kjer so živeli in ni prizanesel niti tistim Rimljanom, ki so javno razkazovali prapor judovskega krščanstva kot nekakšen simbol.
2 Toda tudi to Neronovo kruto preganjanje judovskih kristjanov ni imelo večjega učinka, saj so se Judje pod kasnejšimi nasledniki tega cesarja vseeno uspeli pretihotapiti nazaj v Rim in ga spremeniti v drugi Jeruzalem, tako kot so Grki naredili s Konstantinoplom. Ko se je to zgodilo, je zlasti rimski Jeruzalem (Rim) postajal vse močnejši in je, deloma na podlagi judovskih evangelijev, deloma pa tudi s prevzemom starih običajev jeruzalemskega templja in tudi običajev rimskih poganov, izumljal tisto, kar je vplivalo na rimski pontifikat.
3 Rimljani so torej imeli v posesti vse možne judovske evangelije, pa tudi stare judovske spise in tudi poganske evangelije, ter postavili nekatere učene cerkvene očete, ki so bili glavni snovalci rimskih dogem, ki pa so pogosto neposredno nasprotovale grškim evangelijem. In to toliko lažje, ker rimski glavni pastir ni imel bolj pametnega dela, kot da je tudi Grkom dobavljal svoje misijonarje, ki so po 300 letih (325) po Meni, povzročili med verniki tako zmedo, da so mnogi Grki spet začeli postavljati poganske oltarje in templje ter v njih (v templjih) žrtvovati boginji Minervi, bogu Apolonu, Jupitru in Ceresu.
4 Cesar Konstantin, ki je bil tudi sam goreč kristjan, se je odločil, da bo tej neumnosti naredil konec, zato je sklical velik cerkveni zbor v Nicejii, središču najrazličnejših verskih mnenj, na katerega je bil povabljen tudi glavni rimski škof. Konstantin je sam predsedoval temu zboru, na katerem je pokazal slabe posledice, ki so se v novejšem času pojavile zaradi velike razlike v veri o Kristusu.
5 Nato jim je predlagal popoln pregled številnih zapisanih evangelijev, kot še več tradicionalnih in rekel, naj se od mnogih popolnoma nasprotujočih si evangelijev uporablja samo eden, namreč Janezov, da bi se kristjani poenotili v veri in se ne bi več preganjali kot divje živali zaradi različnih verovanj. In tudi pogani bi se raje vrnili v svoje staro poganstvo kot ostali pod takim naukom, iz katerega ob najboljšem znanju

in volji ni več mogoče nikjer izvedeti nič resničnega in pravilnega.
6 Če je obstajal utemeljitelj krščanskega nauka, je moral biti le tisti, ki je ljudem izročil samo en nauk. In ta nauk mora imeti smisel in duha. A napisanih evangelijev je že dolgo veliko in še več je tistih, ki se prenašajo iz ust v usta in od katerih vsak govori o svojem lastnem Kristusu, ki ni niti najmanj podoben drugim Kristusom.
7 V skladu s tem bo treba vse evangelije, razen enega, ki je verjetno najstarejši, v celoti zavreči. Če škofje tega ne bodo odobrili, se bomo popolnoma odvrnili od krščanstva in povsod v svojem velikem cesarstvu ponovno vzpostavili staro poganstvo, ki je bilo kljub številnim bogovom veliko več bolj enotno, kot tako razdrobljeno krščanstvo.
8 Nato so mu grški škofje predlagali, naj se tudi imena Matej, Marko in Luka vrnejo v staro krščansko obdobje in naj se ne pojavljajo dvakrat ali celo večkrat pod imenom enega in istega evangelista. Cesar je v to privolil pod pogojem, da se upošteva tudi nauk poganskega apostola Pavla in da se z njim pometejo vsi drugi evangeliji.
9 Opozorili so ga, da tudi Pavel pri svojem nauku ni bil vedno enak, saj je pisal poganom povsem drugačna pisma kot Judom, ki si po pomenu in duhu niso bila povsem podobna. Konstantin je dejal, da to ni pomembno, saj je Pavel z besedami in dejanji najbolj dokazal, **da ne oznanja lažnega Kristusa, ampak samo Njega, čigar Duh mu je pred Damaskom čudežno podelil službo pravega apostola.**
10 Po več kot tridesetih letih presojanja so končno zavrgli vse, razen štirih še ohranjenih evangelijev, skupaj z Lukovimi Apostolskimi deli in Pavlovimi pismi, ter nekaj pismi nekaterih starih Kristusovih apostolov z Janezovim razodetjem. Vse to so po vrsti zapisali v knjigo in jo po dveh Pavlovih pismih Hebrejcem imenovali "Nova zaveza"! To so takrat sprejeli vsi škofje, a so jo v naslednjih sto letih spet preoblikovali, tako, da je bil Janezov evangelij potisnjen v ozadje, v ospredje pa so postavili Mateja, Luko in Marka. Malo so tudi spremenili poglavja in verze, ter povsod označili, na kateri praznik naj bi ljudem predstavili en ali drug evangelij; tega se Grki še danes držijo in tudi nekatere druge krščanske ločine.
11 Rim pa je naredil svojo klasifikacijo in v poznejših časih izdelal za ljudstvo kratek izvleček evangelija za nedelje in praznike. **Celoten evangelij, kakor tudi stare judovske knjige, so ljudem strogo prepovedali brati in kršitelje te zapovedi celo kaznovali s smrtjo.**
12 Na ta način je nastala sedanja Nova zaveza, ki so jo kristjani pred približno trinajstimi stoletji postopoma sprejeli kot takšno. Še vedno pa je dobivala najrazličnejše spremembe in včasih tudi nedovoljene dodatke, zlasti od rimskih škofov, kar lahko vidimo in spoznamo v rimski Vulgati, zlasti v eksegezah, ki izhajajo

od rimskih cerkvenih očetov. Vsak človek z le malo bistrega pogleda lahko kmalu spozna, čigavi duhovni otroci so.
13 Obstaja tudi dodatna doktrina, po kateri naj bi duše umrlih spale do zadnjega dne, doktrina, ki jo označuje grški izraz psychopanechia - tj. spanje duš.
14 Toda ta nauk je trajal le, dokler papež ni uvedel rimske mašne daritve, ki obstaja še danes in jo je z vsem pompom razglasil rimskim kristjanom na način, da ima kot brezkrvna daritev popolnoma enako moč in veljavo kot krvava daritev Kristusa na križu. Za prave krščanske vernike rimske cerkve, se je Kristus na ta način čudežno žrtvoval svojemu Očetu v nebesih in pravoverni kristjan bo lahko ob taki prebrani daritvi za svoje posvečenje zlahka žrtvoval majhno (potrebno) daritev tega sveta, da bi ga lahko takoj po smrti telesa, brez dolgega spanca duše, prebudil Kristusu in ga poklical k večni sreči. In, če kristjan ne bi bil povsem popoln, bi lahko zanj opravili več takih daritev. S tem bi se lahko izognil večnemu prekletstvu ter po kratkem očiščevanju onkraj v tako imenovanih vicah vendarle vstopil v nebesa.
15 Tako je tudi dogma (verska resnica) o spanju duše, ki ji ohranitev na novo izumljene mašne daritve ne bi ničesar dodala, postopoma zaspala, prav tako kot tista povsem smešna dogma, ki je resno učila, da je Bog le majhen del ljudi ustvaril za nebesa, večino pa za pekel.
16 Ti dve neumni doktrini sta bili sčasoma končno popolnoma odpravljeni, namesto njiju pa je bilo uvedenih znanih pet cerkvenih zapovedi in več na novo ustvarjenih zakramentov, o katerih mi ni treba posebej pripovedovati, saj jih vsakdo zlahka prepozna že same po sebi.
17 Čeprav je bil krščanski nauk s tem po strogem nasvetu cesarja Konstantina močno poenostavljen, je v njem kljub pogosto dovoljenim in izvajanim ogledom še vedno ostala odvečna količina smeti, od katerih je vsaka povzročila določeno sektaško ločitev, iz katere je nato spet nastalo več Kristusov, ki se še danes vlečejo za lase kot medsebojni sovražniki.
18 Zato se mora zdaj zgoditi zadnje in največje presejanje, ki se, kot smo že omenili, imenuje znanost.
19 Sovražni Kristusi morajo oditi skupaj z vsemi svojimi privrženci, da se med ljudmi lahko pojavi in naseli tisti Kristus, ki ga je oznanjal Janez.
20 Čeprav bo to še vedno vključevalo marsikatero težko in težavno borbo, se pravim Kristusovim privržencem zaradi tega ni treba ničesar bati, saj se bodo v vsem mnogokrat okrepili, od česar bo potem tudi drugim, manj vernim, zasvetila luč, ki je ne bodo mogli več ugasniti.
21 In Jaz, Gospod, ki sem vam to govoril po Janezovih ustih (glej Razodetje), bom

Zemljo na vseh krajih in območjih prizadel z vsemi vrstami sodb in nesreč, kot so silovite vojne, velika lakota in pozeba, vse vrste kuge med ljudmi in živalmi, veliki potresi in druge zemeljske nevihte, velike poplave in tudi ogenj. Toda svoje bom ohranil v ljubezni in ničesar jim ne bo manjkalo.
22 **Kdor pa Me bo poskušal preganjati v tem Mojem drugem prihodu, kakor koli in kjer koli, ga bom znal iztrebiti z zemlje** (glej Kristusov prihod).
23 Kar zadeva druga protislovja v štirih obstoječih evangelijih, pa bodo v "Janezu" izginila sama od sebe, zanje pa bom, kot sem že dejal, na koncu dodal poseben dodatek, v katerem bo v celoti in temeljito prepoznano vse, kar je napačno.
24 Zato se za zdaj zadovoljite s tem, kar sem vam dal in pridno delajte na "Janezu", saj boste v njem še vedno dosegli obilo notranje svetlobe. Če pa koga kaj zanima, naj vpraša in Jaz pa mu bom na to kratko in jasno odgovorili. Amen.

Pet cerkvenih zapovedi
1 Udeležuj se maše v nedeljo in druge zapovedane praznike in ne opravljaj nobenih del in dejavnosti, ki ogrožajo posvečevanje teh dni.
2 Spovej se svojih grehov vsaj enkrat na leto.
3 Prejmi zakrament evharistije vsaj ob veliki noči.
4 Posti se zapovedane postne dni.
5 Po svojih zmožnostih podpiraj Cerkev v njenih gmotnih potrebah.

Pred Katekizmom iz leta 1993 je bila peta zapoved drugačna: »Sklepaj zakon po cerkvenih določbah,« pa tudi ostale so bile drugače razporejene:
1. Posvečuj zapovedane praznike.
2. Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih pobožno pri sveti maši.
3. Posti se zapovedane postne dni.
4. Spovej se svojih grehov vsaj enkrat na leto in vsaj v velikonočnem času prejmi sveto Rešnje telo.
5. Sklepaj zakon po cerkvenih določbah.

Jakob Lorber
Nebeški darovi